

драго, ако, когато отидешъ въ Цариградъ, ми дойдешъ на гости.

— Ами какъ ще те намѣря?

— Ще подиришъ най-голѣмия сарай. Той е мой.

* * *

Случило се веднѣжъ на овчара да отиде въ Цариградъ по работа. Преди да трѣгне той си спомнилъ за Мурада. За да не отиде съ праздни рѣце при своя познатъ, той подсирилъ една цедилка съ сирене, закачилъ я на кривака си и трѣгналъ. Когато стигналъ въ града, спрѣлъ единъ човѣкъ, и го попиталъ.

— Знаешъ ли кѣде е сарая на Мурада?

— Мурадовци въ Цариградъ има много, за кой Мурадъ питашъ?

— Дето има най-голѣмъ сарай.

— Най-голѣмия сарай е на султана. Да не би да диришъ пѣкъ него, — казалъ подигравателно запитания и си отминалъ.

* * *

Трѣгналъ овчарѣтъ нататѣкъ. Щурялъ се тукъ, зазяпвалъ се тамъ. Най-сетне спрѣлъ предъ една фотографска витрина. Въ витрината билъ изложенъ ликътъ на султанъ Мурадъ.

— Ха! ето този Мурадъ търся! — извикалъ радостно овчарѣтъ: — Този е моя приятель.

Фотографа чулъ, че нѣкой извикалъ и излѣзълъ.

— Кѣде е сарая на ей този, — попиталъ го овчарѣтъ.

Защо ти е?

— Той е мой приятель, отговорилъ овчарѣтъ. — Отивамъ му на гости.

Поусмихналъ се фотографа

— Добре, ще ти покажа сарая на твоя приятель, но по-напредъ чакай да те фотографирамъ. Такъвъ е обичая по насъ.

Фотографиралъ го. Сетне му разправилъ какъ ще намѣри сарая на Мурада.

* * *

Скоро овчарѣтъ намѣрилъ сарая. Но когато поискалъ да влѣзе, стражата го спрѣла.